

॥ सदाचारानुसन्धानम् ॥

ஸதாசாரானுஸந்தானம்

(1)

सच्चिदानन्दकन्दाय जगदङ्कुरहेतवे ।
सदोदिताय पूर्णाय नमोऽनन्ताय विष्णवे ॥

ஸச்சிதானந்த கந்தாய ஜகதங்குரஹேதவே ।
ஸதோதிதாய பூர்ணாய நமோ஽னந்தாய விஷ்ணவே ॥

ஸத் - சித் - ஆனந்தம் இவை உண்டாகும்படி கிழங்காய் இருப்பதும், உலகம் தோன்ற காரணமாய் இருப்பதும், எப் பொழுதும் பிரகாசிக்கும் பூர்ணமான, எல்லையில்லாத விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம்.

(2)

सर्ववेदान्तसिद्धान्तैर्ग्रथितं निर्मलं शिवम् ।
सदाचारं प्रवक्ष्यामि योगिनां ज्ञानसिद्धये ॥

ஸர்வ வேதாந்தஸித்தாந்தை: க்ரதிதம் நிர்மலம் சிவம் ।
ஸதாசாரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யோகிநாம் ஜ்ஞானஸித்தயே ॥

வேதாந்தமனைத்திலும் முடிவாக்கப்பட்டு சொல்லிய தூய, மங்கலகரமான ஸதாசாரத்தை கர்மயோகிகளுக்கு ஞானம் ஏற்படும் வகையில் சொல்லப் போகிறேன்.

(3)

प्रातः स्मरामि देवस्य सवितुर्भर्ग आत्मनः ।
वरेण्यं तद्धियो यो नश्चिदानन्दे प्रचोदयात् ॥

ப்ராத: ஸ்மராமி தேவஸ்ய ஸவிது: பர்க ஆத்மன: ।
வரேண்யம் தத் தியோ யோந: சிதானந்தே ப்ரசோதயாத் ॥

காலையில் ஸவித்ருதேவனின் - ஆத்மாவின் - ஒளியை ஸ்மரிக்கிறேன். அந்த சிறந்த ஒளி, நமது புத்தியை சித் - ஆனந்தத்தில் ஈடுபட தூண்டுவதாகுக.

(4)

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
यदेकं केवलं ज्ञानं तदेवास्मि परं बृहत् ॥

அன்வயவ்ரதிரேகாப்யாம் ஜாக்ரத்

ஸ்வப்னஸுஷுப்திஷு ।

யதேகம் கேவலம் ஜ்ஞானம் ததேவாஸ்மி

பரம்ப்ருஹத் ॥

ஜாக்ரத் - ஸ்வப்ன - ஸுஷுப்தி நிலைகளில் அன்வயம்
- வ்யதிரேகம் என்ற முறையில் ஒரே ஜ்ஞானம் என்றிருக்கும்
அந்த பரப்ரஹ்மமாகவே நான் இருக்கிறேன்.

(5)

ज्ञानाज्ञानविलासोऽयं ज्ञानाज्ज्ञाने च शाम्यति ।
ज्ञानाज्ञाने परित्यज्य ज्ञानमेवावशिष्यते ॥

ஜ்ஞானாஜ்ஞான விலாஸோ஽யம் ஜ்ஞானாத்

ஜ்ஞானே ச சாம்யதி ।

ஜ்ஞானாஜ்ஞானே பரித்யஜ்ய ஜ்ஞானமேவா

வசிஷ்யதே ॥

ஞானம் - அஞ்ஞானம் இவற்றின் பொலிவு இதுதான்.
என்னவெனில் ஒரு ஞானத்தால் மற்றொரு ஞானம் அடங்கும்
பொழுது, ஞானம் அஞ்ஞானம் இவ்விரண்டையும் விட்டு
கடைசியில் ஜ்ஞானமே மீதமாகிறது.

(6)

अत्यन्तमलिनो देहो देही चात्यन्तनिर्मलः ।
असङ्गोऽहमिति ज्ञात्वा शौचमेतत्प्रचक्षते ॥

அத்யந்த மலினோதேஹோ தேஹீசாத்யந்த நிர்மல: ।
அஸங்கோஹமிதி ஜ்ஞாத்வா செளசமேதத்

ப்ரசக்ஷதே॥

இந்த உடல் மிகவும் அகசியானது. ஆத்மாவோ மிகவும் தூய்மை கொண்டது. எதோடும் சேராதது அது என அறிவு மேலிட்டால் அதுவே செளசம் - தூய்மைபடுத்தல் ஆகும்.

(7)

मन्मनो मीनवन्नित्यं क्रीडत्यानन्दवारिधौ ।
सुस्नातस्तेन पूतात्मा सम्यग्विज्ञानवारिणा ॥

மன்மனோ மீநவத் நித்யம் க்ரீட்த்யானந்த வாரிதௌ ।
ஸுஸ்னாதஸ்தேந பூதாத்மா ஸம்யக் விஜ்ஞான

வாரிணா॥

என் மனது மீன் போன்றது. அது எப்பொழுதும் ஆனந்தக் கடலில் களித்து மிளர்கிறது. அதன் மூலமே நன்கு குளித்து, விஜ்ஞானம் என்ற தண்ணீரால் தூய்மை பெற்று விளங்குகிறது.

(8)

अथाघमर्षणं कुर्यात्प्राणापाननिरोधतः ।
मनः पूर्णं समाधाय मग्नकुम्भो यथाऽर्णवे ॥

அதாகமர்ஷணம் குர்யாத் ப்ராணாபாந நிரோதத: ।
மன:பூர்ணே ஸமாதாய மக்னகும்போ யதார்ணவே ॥

அதன் பிறகு, ப்ராணன், அபானன் இவற்றை அடக்கி, மனதை பூர்ணமான ஆத்மாவில் நிலை நிறுத்துவது ஆழ்ந்த கடல் நீரில் குடத்தை மூழ்கடிப்பது போல் வதாகும். அதுவே அகமர்ஷணம் என்பது.

(9)

लयविक्षेपयोः सन्धौ मनस्तत्र निरामिषम् ।

स सन्धिः साधितो येन स मुक्तो नात्र संशयः ॥

லயவிக்ஷேபயோ: ஸந்தௌ மனஸ்தத்ர நிராமிஷம் ।

ஸஸந்தி: ஸாதிதோ யேந ஸமுக்தோ நாத்ர ஸம்சய: ॥

மனம் ஆத்மாவில் லயிப்பது ஒரு பக்கமும், லயிக்காமல் அடிக்க சில அலைக்கழிப்புகள் மற்றொரு பக்கமுமாக இப்படி ஒரு சந்திப்பில் மனம் - மீன் - தூண்டில் மாம்ஸத்துண்டு ஏதும் பற்றாமல் இருந்தால், அந்த சந்திப்பை சாதித்தவன் முக்தியடைந்தான் என்பதை நிச்சயிக்கும்.

(10)

सर्वत्र प्राणिनां देहे जपो भवति सर्वदा ।

हंसः सोऽहमिति ज्ञात्वा सर्वबन्धैर्विमुच्यते ॥

ஸர்வத்ர ப்ராணிநாம் தேஹே ஜபோபவதி ஸர்வதா ।

ஹம்ஸ: ஸோஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸர்வபந்தைர்

விமுச்யதே ॥

ப்ராணிகளின் உடல் முழுவதுமாக ஜபம் நடந்த வண்ணம் இருக்கிறது. எப்பொழுது ஹம்ஸ: ஸோஹம் - அந்த ஆத்மாவே நான் - என்ற ஞானம் வருகிறதோ அப்பொழுதே எல்லா பந்தங்களும் நீங்கப்பெறுவர்.

(11)

तर्पणं स्वसुखेनैव स्वेंद्रियाणां प्रतर्पणम् ।

मनसा मन आलोक्य स्वयमात्मा प्रकाशते ॥

தர்பணம் ஸ்வஸுகேநைவ ஸ்வேந்த்ரியாணாம்
ப்ரதர்பணம் ।
மனஸாமன ஆலோக்ய ஸ்வயமாத்மா ப்ரகாசதே ॥

ஆத்மானந்தம் ஒன்று மூலமே ஸகல இந்த்ரியங் களுக்கும்
மகிழ்ச்சி பெறப்படல் வேண்டும். மனதை மனதால் கண்டு,
ஆத்மாவாகவே பிரகாசிக்கிறது.

(12)

आत्मनि स्वप्रकाशायौ चित्तमेकाहुतिं क्षिपेत् ।
अग्निहोत्री स विज्ञेयश्चतरे नामधारकाः ॥

ஆத்மநி ஸ்வப்ரகாசாக்னௌ சித்தமேகாஹுதிம்க்ஷிபேத்
க்னிஹோத்ரீஸ விஜ்ஞேய: சேதரே நாமதாரகா: ॥

தானே ப்ரகாசிக்கும் ஆத்மா என்ற அக்னியில் சித்தம்
என்ற ஒரே ஆஹுதியை செய்ய வேண்டும். அப்படி ஆஹுதி
செய்தவன்தான் அக்னிஹோத்ரியாகிறான். மற்றவர்கள் பெயரள
விற்குத்தான் அக்னிஹோத்ரிகள்.

(13)

देहो देवालयः प्रोक्तो देही देवो निरञ्जनः ।
अर्चितः सर्वभावेन स्वानुभूत्या विराजते ॥

தேஹோ தேவாலய: ப்ரோக்தோ தேஹீ தேவோ
நிரஞ்ஜந: ।
அர்சித: ஸர்வபாவேந ஸ்வானுபூத்யா விராஜதே ॥

மனிதரின் தேகம்தான் கடவுள் குடியிருக்கும் கோயில்.
ஆத்மாதான் சாக்ஷாத் கடவுள். முழுக்கருத்துடன் அவரை பூஜிக்க,
தமக்குள் மீண்டும் மகிழும் கடவுளாக விளங்குகிறார்.

(14)

मौनं स्वाध्ययनं ध्यानं ध्येयब्रह्मानुचिन्तनम् ।
ज्ञानेनेति तयोः सम्यङ्निषेधात्तत्त्वदर्शनम् ॥

மௌநம் ஸ்வாத்யயனம் த்யானம் த்யேய

ப்ரஹ்மானுசிந்தனம் |

ஜ்ஞானேநேதி தயோ: ஸம்யக் நிஷேதாத் தத்வ தர்சனம் ||

மௌனமே தனது படிப்பு; த்யானம் செய்யத்தக்க
ப்ரஹத்தை பற்றியே எண்ணியிருத்தலே த்யானமாகும். ஜ்ஞானம்
ஒன்றினால்தான் என்று, முன்னது இரண்டையும் தடுத்தபின்
தத்வ தர்சனம் உண்டாகிறது (நகர்மணா நப்ரஜயா....
த்யாகேனைகே அம்ருதத்வமானக: ... என்பது வேறு)

(15)

அதிதானாகத் கிஞ்சித் நஸ்மராமி நசிந்தயே |

ராஐஷ்டீ விநா ப்ராஐ் ப்ராஐ் ப்ராஐ் ப்ராஐ் ப்ராஐ் ||

அதீதாநாகதம் கிஞ்சித் நஸ்மராமி நசிந்தயே |

ராகத்வேஷௌ விநாப்ராப்தம் புஞ்ஜாம்யத்ர சபாசபம்

முன் நடந்து முடிந்ததையும், இனி நடக்கவிருப்பதையும்
பற்றி நான் நினைப்பதும் இல்லை. எண்ணுவதுமில்லை.
விருப்பவெறுப்பு நீக்கி, எதிர்கொள்ளும் நல்லதையும் சரி கெட்ட
தையும் சரி அனுபவிக்கிறேன்.

(16)

தேஹ்யாஸோ ஹி சன்யாஸோ நை காஷாயவாஸஸா |

நாஹ் தேஹ்யாஸோ ஹி சன்யாஸோ நை காஷாயவாஸஸா ||

தேஹாப்யாஸோ ஹி ஸம்ந்யாஸோ நைவ காஷாய

வாஸஸா |

நாஹம் தேஹ்யாஸோ ஹி சன்யாஸோ நைவ காஷாய

ந்யாஸஸக்ஷணம் ||

தேஹாப்யாஸமே ஸன்யாஸமென்பது அன்றி காஷாய
வஸ்திரம் அணிவது ஸன்யாஸமல்ல. ஏனெனில், தேஹம் ஆத்மா
இல்லை; ஆத்மாவே ஆத்மா என்று தீர்ந்த முடிவு கொள்ளுதல் தான்
நியாஸம் ஸன்யாஸம் எனப்படுகிறது.

(17)

अभयं सर्वभूतानां दानमाहुर्मनीषिणः ।
निजानन्दे स्पृहा नान्ये वैराग्यस्यावधिर्मता ॥

அபயம் ஸர்வபூதாநாம் தானமாஹுர்மநீஷிண: ।
நிஜானந்தேஸ்ப்ருஹா நான்யே வைராக்யஸ்யா
வதிர்மதா ॥

ஸதாசாரத்தில் ஒன்றான தானம் எது என்றால் எல்லா பிராணிகளிடத்தும் பயமின்மையை தானமாகக் கொடுத்தலே. அடுத்து, ஆத்மானந்தத்தில் ஆசை கொள்ளாதல், வேறெதிலும் இல்லையென வைராக்யத்தின் எல்லையாகக் கொள்ளாதல்தான்.

(18)

वेदान्तश्रवणं कुर्यान्मननं चोपपत्तिभिः ।
योगेनाभ्यसनं नित्यं ततो दर्शनमात्मनः ॥

வேதாந்த ச்ரவணம் குர்யாத் மநநம் சோபபத்திபி: ।
யோகேநா ப்யஸனம் நித்யம் ததோ தர்சன மாத்மந: ॥

வேதாந்தங்களை ச்ரவணம் செய்தலும், பிறகு தகுந்த யுக்திகளைக் கொண்டு மனனமும், யோகாப்யாஸம் செய்தலும், பின் ஆத்ம தர்சனமும் செய்து வர வேண்டும்.

(19)

शब्दशक्तेरचिन्त्यत्वाच्छब्दादेवापरोक्षधीः ।
प्रसूतः पुरुषो यद्ब्रह्मैवावबुद्ध्यते ॥

சப்தசக்தே ரசிந்த்யத்வாத் சப்தாதேவாபரோக்ஷதீ: ।
ப்ரஸூப்த: புருஷோயத்வத் சப்தேநைவாவ புத்யதே ॥

சப்தத்தின் சக்தி இவ்வளவு என்று அறுதியிட முடியாதே! சப்தத்திலிருந்துதான் அபரோக்ஷமான ப்ரஹ்மம் உணரப்படுகிறது. தூங்கிய மனிதன் சப்தத்தினால்தான் விழித்துக்கொள்கிறான்.

(20)

आत्मानात्मविवेकेन ज्ञानं भवति निश्चलम् ।
गुरुणा बोधितः शिष्यः शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥

ஆத்மாநாத்மவிவேகேந ஜ்ஞானம் பவதி நிஸ்ஸலம் ।
குருணாபோதித: சிஷ்ய: சப்தப்ரஹ்மா திவர்ததே ॥

ஆத்மா எது? அநாத்மா எது என்று பகுத்தறிந்து பார்க்கையில் ஞானம் உறுதிப்படுகிறது. மேலும் குரு உபதேசம் செய்து தெளிவுபடுத்தப்பட்ட சிஷ்யன் சப்தப்ரஹ்மத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனாகிறான்.

(21)

न त्वं देहो नेन्द्रियाणि न प्राणो न मनो न धीः ।
विकारित्वाद्भिनाशित्वादृश्यत्वाच्च घटो यथा ॥

நத்வம் தேஹோநேந்த்ரியாணி நப்ராணோ நமனோ நதீ:।
விகாரித்வாத் விநாசித்வாத் த்ருச்யத்வாச்ச கடோ யதா ॥

தேஹம், இந்த்ரியங்கள், பிராணன், மனது, புத்தி இவையனைத்தும் ஆத்மா இல்லை. மாறுபடும் இயல்புடையதாலும், அழியக் கூடியதாலும், காட்சிக்குரியதாகையாலும் குடம் ஆத்மாவாக ஆக மாட்டாதது போல.

(22)

विशुद्धं केवलं ज्ञानं निर्विशेषं निरञ्जनम् ।
यदेकं परमानन्दं तत्त्वमस्यद्वयं परम् ॥

விசுத்தம் கேவலம் ஜ்ஞானம் நிர்விசேஷம் நிரஞ்ஜனம் ।
யதேகம் பரமானந்தம் தத்வமஸ்ய த்வயம்பரம் ॥

பின் எது ஆத்மா? - மிகத் தூயதான, விசேஷம் மேற்பூச்சு ஆகியவை இல்லாததும் ஒன்றேயான, இரண்டற்ற, பரமானந்த மயமானதே ஆத்மாவாகும்.

(23)

शब्दस्याद्यन्तयोः सिद्धं मनसोऽपि तथैव च ।
मध्ये साक्षितया नित्यं तदेव त्वं भ्रमं जहि ॥

சப்தஸ்யாத்யந்தயோ: ஸித்தம் மனஸோ஽பிததைவ ச ।
மத்யே ஸாக்ஷிதயா நித்யம் ததேவ த்வம் ப்ரமம் ஜஹி ॥

சப்தத்தின் ஆதியிலும், அந்தத்திலும், மனதிற்கும் சித்தமான அந்த ஆத்மா நடுவில் ஸாக்ஷியாக மட்டும் நிலைத்து நிற்கிறது. இதில் குழப்பத்திற்கு இடமில்லை.

(24)

स्थूलवैराजयोरैक्यं सूक्ष्महैरण्यगर्भयोः ।
अज्ञानमाययोरैक्यं प्रत्यग्विज्ञानपूर्णयोः ॥

ஸ்தூல வைராஜயோரைக்யம் ஸூக்ஷ்ம ஹைரண்ய
கர்ப்யோ: ।

ஜ்ஞானமாயயோரைக்யம் ப்ரத்யக்
விஜ்ஞானபூர்ணயோ: ॥

இங்கு, ஸ்தூல சரீரத்திற்கும் விராட ஸ்வரூபத்திற்கும், சூக்ஷ்ம - ஹிரண்பகர்பருக்கும் ஒருங்கிணைப்புதான் முக்யம், அதுபோல் ஜ்ஞானம், மாயை இவற்றிற்கும், உள்நோக்கில் பேரறிவிற்கும் பூர்ணத்திற்குமான இணைப்புதான் விசேஷம்.

(25)

चिन्मात्रैकरसे विष्णौ ब्रह्मात्मैक्यस्वरूपके ।
भ्रमेणैव जगज्जातं रज्ज्वां सर्पभ्रमो यथा ॥

சின்மாத்ரைகரஸெ விஷ்ணௌ ப்ரஹ்மைக்ய
ஸ்வரூபகே ।

ப்ரமேணைவ ஜகத்ஜாதம் ரஜ்வாம்ஸர்ப ப்ரமோயதா ॥

ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒருங்கிணைந்தாற்போல் உள்ள அறிவின் நுகர்ச்சியேயான விஷ்ணுவின்பால் மதிமயக்கத்தின் காரணமாக உலகத் தோற்றம் உண்டாகிறது. அது கயிறில் சர்ப்பமோ என்ற மயக்கம்போல் உள்ளது.

(26)

तार्किकाणां तु जीवेशौ वाच्यावेतौ विदुर्बुधाः ।
लक्ष्यौ च सांख्ययोगाभ्यां वेदान्तैरेकता तयोः ॥

தார்கிகாணாம் து ஜீவேசௌ வாச்யா

வேதௌவிதூர்புதா: ।

லக்ஷ்யௌ ச ஸாங்க்யயோகாப்யாம் வேதாந்தை

ரேகதா த்வயோ: ॥

தர்க் சாஸ்திர வித்வான்கள் ஜீவாத்ம - பரமாத்மாக்கள் தத் - த்வம் பதங்களின் வாச்யார்த்தமாகக் கூறுகின்றனர். ஸாங்க்யம் - யோகம் இவற்றில் லக்ஷணையால் கிடைக்கும் பொருளாகவும் வேதாதந்தங்கள், இவ்விரண்டின் ஒன்றிய நிலையே (தாதாத்மயம்) பொருள் என்னும் கூறுகின்றன.

(27)

कार्यकारणवाच्यांशौ जीवेशौ यौ जहद्य तौ ।

अजहद्य तयोर्लक्ष्यौ चिदंशावेकरुपिणौ ॥

கார்யகாரணவாச்யாம்சௌ ஜீவேசௌ யௌ

ஜஹத் ச தெள ।

அஜஹத் ச தயோர்லக்ஷ்யௌ சிதம்சௌ ஏகரூபிணௌ ॥

ஜீவனும், பரமாத்மாவுமாகிய இரண்டும் கார்யம் - காரணம் என்ற வாச்யாம்சத்தை விட்டு லக்ஷணையால் கிடைக்கும் ஜ்ஞானாம்சங்களை விடாமலும் ஒன்றாக அமைகின்றன.

(28)

कर्मशास्त्रे कुतो ज्ञानं तर्के नैवास्ति निश्चयः ।

सांख्ययोगौ भिदापन्नौ शाब्दिकाः शब्दतत्पराः ॥

கர்மசாஸ்த்ரே குதோஜ்ஞானம் தர்கே நைவாஸ்தி

நிஸ்சய:।

ஸாங்க்ய யோகௌ பிதாபன்னௌ சாப்திகா: சப்த -

தத்பரா: ॥

கர்ம சாஸ்திரமாகிற மீமாம்சையில் ஜ்ஞானம் இல்லை. தர்கத்தில் நிச்சயம் கிடைப்பதில்லை. சாங்க்ய - யோகங்கள் பேதத்தை நிலைநாட்டுகின்றன. வியாகரணம் சப்தத்தையே முக்யமாக கூறுகின்றது.

(29)

अन्ये पाषण्डिनः सर्वे ज्ञानवार्तासुदुर्लभाः ।

एकं वेदान्तविज्ञानं स्वनुभूत्या विराजते ॥

அன்யே பாஷண்டின: ஸர்வே ஜ்ஞானவார்தாஸுதுர்லபா:।

ஏகம் வேதாந்த விஜ்ஞானம் ஸ்வானுபூத்யா விராஜதே ॥

மற்ற நிரீச்வரவாதிகள் ஜ்ஞானம் என்பதையே உணர மாட்டார்கள். வேதாந்தம் ஒன்றுதான் ஆத்மானுபவத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது.

(30)

अहं ममेत्ययं बन्धो ममाहं नेति मुक्ता ।

बन्धमोक्षौ गुणैर्भातः गुणाः प्रकृतिसंभवाः ॥

அஹம்மமேத்யயம் பந்த: மமாஹம் நேதி முக்ததா।

பந்தமோக்ஷௌகுணைர்பாத: குணா:

ப்ரக்ருதிஸம்பவா: ॥

நான் , எனது என்ற எண்ணம்தான் பந்தமாகிறது. எனது நான் என்பதில்லையாகில் அதுவே மோக்ஷம். இந்த பந்தமும் மோக்ஷமும் குணங்களால் தோன்றுகின்றன. குணங்களோ ப்ரக்ருதி என்ற மாயையால் தோன்றுகின்றன.

(31)

ज्ञानमेकं सदा भाति सर्वावस्थासु निर्मलम् ।
मन्दभाग्या न जानन्ति स्वरूपं केवलं बृहत् ॥

ஜ்ஞானமேகம் ஸதாபாதி ஸர்வாவஸ்தாஸு நிர்மலம் ।
மந்தபாக்யா ந ஜ்ஞானந்தி ஸ்வரூபம்கேவலம் ப்ருஹத் ॥

ஜ்ஞானம் ஒன்றே எல்லா நிலைகளிலும் தூயதாக விளங்குவது. பாக்யமில்லாதவர்கள் தன் பேராற்றலை அறிவதில்லை.

(32)

सङ्कल्पसाक्षि यज्ज्ञानं सर्वलोकैकजीवनम् ।
तदेवास्मीति यो वेद स मुक्तो नात्र संशयः ॥

ஸங்கல்ப ஸாக்ஷி யத் ஜ்ஞானம் ஸர்வலோகைகஜீவநம் ।
ததேவாஸ்மீதி யோ வேத ஸ முக்தோ நாத்ர ஸம்சய: ॥

ஸங்கல்பத்தின் ஸாக்ஷியான ஜ்ஞானமே ஸகல உலகிற்கும் ஜீவாதாரம். அதுவாகவே நான் இருக்கிறேன் என்று அறிபவன் முக்தி பெறுகிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

(33)

प्रमाता च प्रमाणं च प्रमेयं प्रमितिस्तथा ।
यस्य भासाऽवभासन्ते मानं ज्ञानाय तस्य किम् ॥

ப்ரமாதா ச ப்ரமாணம் ச ப்ரமேயம் ப்ரமிதிஸ்ததா ।
யஸ்ய பாஸாஃவபாஸந்தே மானம் ஜ்ஞாநாய தஸ்யகிம் ॥

அறிபவன், அறியவேறுது, அறியத்தக்கது, அறிவது இவை எல்லாம் எதன் காரணமாக விளங்குகின்றனவோ அதுவே பேரறிவு. அதற்கு வேறு பிரமாணம் இல்லை.

(34)

अर्थाकारा भवेद्वृत्तिः फलेनार्थः प्रकाशते ।
अर्थज्ञानं विजानाति स एवार्थः प्रकाशते ॥

அர்த்தாகாராபவேத் வருத்தி: பவேநார்த்த: ப்ரகாசதே |
அர்த்தஜ்ஞானம் விஜாநாதிஸ ஏவார்த்த: ப்ரகாசதே ||

செயல் அர்த்த ரூபமாகவும், அர்த்தம் பயனாகவும்
முடிகிறது. அர்த்தம் தெரிந்தால் அந்த அர்த்தம் தெளிவாகிறது.

(35)

वृत्तिव्याप्यत्वमेवास्तु फलव्याप्तिः कथं भवेत् ।
स्वप्रकाशस्वरूपत्वात्सिद्धत्वाच्च चिदात्मनः ॥

வருத்தி வ்யாப்யத்வமேவாஸ்து பலவ்யாப்தி:

கதம்பவேத் |

ஸ்வப்ரகாச ஸ்வரூபத்வாத் ஸித்தத்வாத்ச சிதாத்மந: ||

ஏதோ ஒரு செயலுக்கு இலக்காக வேண்டுமானால்
சிதாத்மா இருக்கட்டும், ஆனால் பயனாக மட்டும் அது இருக்
காதே. ஏனெனில் அந்த சிதாத்மா தனக்குத்தானே உருப்பெரும்
தன்மை கொண்டது மட்டுமில்லை முன்னமேயே கிட்டி
விட்டதுமாகும்.

(36)

चित्तं चैतन्यमात्रेण संयोगाद्येतना भवेत् ।
अर्थादर्थान्तरे वृत्तिर्गन्तुं चलति चान्तरे ॥

சித்தம் சைதன்ய மாத்ரேண ஸம்யோகாத் சேதநா பவேத் |
அர்த்தாத் அர்த்தாந்தரே வருத்தி: கந்தும் சலதி சாந்தரே ||

சைதன்யத்துடன் சேர்ந்தவுடன் சித்தம் என்பது சேதநா
என்றாகிறது. அது மற்றொரு நொடியில் ஒரு பொருளிலிருந்து
மற்றொரு பொருளாக மாறுவதற்கு துடிக்கிறது.

(37)

निराधारा निर्विकारा या दशा सोन्मनी स्मृता ।
चित्तं चिदिति जानीयात्तकाररहितं यदा ॥

நிராதாரா நிர்விகாரா யா தசா ஸோன்மநீ ஸ்ம்ருதா ।
சித்தம் சித் இதிஜானீயாத் தகார ரஹிதம் யதா ॥

ஆதாரமேதுமில்லாத மாற்றமடையாத நிலைதான்
உண்மை நிலையாகும். அப்பொழுது சித்தம் தகாரத்தை நீக்கிய சித்
ஆக ஆவதுதான் விசேஷம்.

(38)

तकारो विषयाध्यासो जपारागो यथा मणौ ।
ज्ञेयवस्तुपरित्यागाज्ज्ञानं तिष्ठति केवलम् ॥

தகாரோ விஷயாத்யாஸோ ஜபாராகோ யதாமணௌ ।
ஜ்ஞேய வஸ்துபரித்யாகாத் ஜ்ஞானம் திஷ்டதி கேவலம்॥

ஒரு ஸ்படிகத்தில் ஜபா புஷ்பத்தின் சிகப்பு நிறம் ஏறுவது
போல் உலக விஷயம் சித்தத்தில் ஏறுவதை தான் தகாரம்
(சித்தத்தில்) காட்டுகிறது. அந்ததகாரம் காட்டும் விஷயம்
நீங்கிவிட்டால் வெறும் சித் என்ற ஜ்ஞானம் தனியே ஒளிக்கிறது.

(39)

त्रिपुटी क्षीणतामेति ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ।
मनोमात्रमिदं सर्वं तन्मनो ज्ञानमात्रकम् ॥

த்ரிபுடீ க்ஷீணதாமேதி ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்ருச்சதி ।
மனோமாத்ரமிதம் ஸர்வம் தன்மனோ ஜ்ஞான

மாத்ரகம்॥

ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞப்தி என்று மூன்றின் கலவை
நீங்கியபின் ப்ரஹ்மானந்தமே கைவசப்படுகிறது. மனம் ஒன்றே
தான் இவை எல்லாம். அந்த மனம் ஜ்ஞானமே வடிவானது.

(40)

अज्ञानं भ्रम इत्याहुर्विज्ञानं परमं पदम् ।
अज्ञानं चान्यथाज्ञानं मायामेतां वदन्ति ते ॥

ஜ்ஞானம் ப்ரம இத்யாஹு: விஜ்ஞானம் ப்ரமம் பதம் ।
ஜ்ஞானம் சான்யதாஜ்ஞானம் மாயாமேதாம் வதந்திதே ॥

ஜ்ஞானம் (அறியாமை) ப்ரமம் என்கிறார்கள், விஜ்ஞானமோ
ப்ரமபதம் என்கிறார்கள். ஒன்றை மற்றொன்றாக அறிவதும்
ஜ்ஞானம்தான் எனினும் அதை மாயை என்கிறார்கள்.

(41)

ईश्वरं मायिनं विद्यान्मायातीतं निरञ्जनम् ।
सदानन्दे चिदाकाशे माया मेघस्तटिन्मनः ॥

ஈச்வரம் மாயினம் வித்யாத் மாயாதீதம் நிரஞ்ஜநம் ।
ஸதானந்தே சிதாகாசே மாயா மேக ஸ்தடித்மன: ॥

ஈச்வரன் மாயையைக் கடந்த ஒப்பற்ற மாயாவி எனலாம்.
எப்பொழுதும் ஆனந்தமயமான பேரற்றிவு என்ற ஆகாயத்தில்
(சூன்யத்தில்) மாயைதான் மேகம் (மறைப்பது) மனதுதான்
மின்னல் (ஒளிரச் செய்வது).

(42)

अहन्ता गर्जनं तत्र धारासारा हि वृत्तयः ।
महामोहान्धकारेऽस्मिन्देवो वर्षति लीलया ॥

அஹந்தா கர்ஜநம் தத்ர தாராஸாரா ஹி வ்ருத்தய: ।
மஹாமோஹாந்தகாரேஸ்மின் தேவோ

வர்ஷதிலீலயா॥

அஹங்காரம்தான் அங்கே மேகத்தின் இடி. உலகச்
செயல்கள்தான் மழைதாரைகள். பெருமயக்கமாகிய இருட்டில்
பகவான் விளையாட்டாக மழை பொழிவதுதான் தெரிகிறது.

(43)

तस्या वृष्टेर्विरामाय प्रबोधैकसमीरणः ।
ज्ञानं दृश्ययोर्भानं विज्ञानं दृश्यशून्यता ॥

தஸ்யா வ்ருஷ்டோர்விராமாய ப்ரபோதைகஸமீரண:।
ஜ்ஞானம் த்ருக்திருச்யயோர்பாநம் விஜ்ஞானம் த்ருச்ய
சூன்யதா ॥

அந்த மழை தொடராமல் நிற்க பேரறிவு என்ற காற்றும்,
கண், காட்சி இவை தெளிவாவது ஜ்ஞானம் என்ற பேரறிவும்,
காட்சியற்ற நிலை விஜ்ஞானம் என்ற அறிவாட்சியும் தோன்ற
வேண்டும்.

(44)

एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं तज्ज्ञानं ज्ञानमुच्यते ॥

ஏகமே வாத்வயம் ப்ரஹ்மநேஹ நாநாஸ்திகிம்சன।
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞானம் தத்ஜ்ஞாநம்
ஜ்ஞாநமுச்யதே ॥

க்ஷேத்ரம், க்ஷேத்ரஜ்ஞன் இவ்விரண்டின் ஜ்ஞானமே
ஜ்ஞானமாகும். அதுவும் இரண்டற்ற ஒன்றேதான் ப்ரஹ்மம்
வேறெதுவும் இல்லை என்று அறிவதாகும்.

(45)

विज्ञानं चोभयोरैक्यं क्षेत्रज्ञपरमात्मनो: ।
परोक्षं शास्त्रजं ज्ञानं विज्ञानं चात्मदर्शनम् ॥

விஜ்ஞானம் சோபயோரைக்யம் க்ஷேத்ர
ஜ்ஞாபரமாத்மநோ:।
பரோக்ஷம் சாஸ்த்ரஜம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம்
சாத்மதர்சனம் ॥

க்ஷேத்ரஜ்ஞன் - பரமாத்மா இவற்றின் ஒன்றிய நிலையைக்
கண்டறிவதே விஜ்ஞானமாகும். இந்த ஜ்ஞானம் இரண்டுவகை
ஒன்று சாஸ்திரத்தில் உண்டாவது அது பரோக்ஷம். மற்றது
தன்னைத்தானே அறிவது. அது ஸ்வானுபவம்.

(46)

आत्मनो ब्रह्मणः सम्यगुपाधिद्वयवर्जितम् ।
त्वमर्थविषयं ज्ञानं विज्ञानं तत्पदाश्रयम् ॥

ஆத்மநோ ப்ரஹ்மண: ஸம்யக் உபாதித்வயவர்ஜிதம் ।
த்வமர்த்த விஷயம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம்

தத்பதாச்ரயம்॥

ஆத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸகுணத்வ - நிர்குணத்வ ரூபமான இரண்டு உபாதிகள் இல்லாதது த்வம் பதத்தின் ஜ்ஞானம். தத்பதத்தின் ஜ்ஞானமோ விஜ்ஞானமாகும்.

(47)

पद्योरैक्यबोधस्तु ज्ञानविज्ञानसंज्ञितम् ।
आत्मानात्मविवेकं च ज्ञानमाहुर्मनीषिणः ॥

பதயோரைக்ய போதஸ்து ஜ்ஞான விஜ்ஞான

ஸம்ஜ்ஞிதம் ।

ஆத்மாநாத்ம விவேகம் ச ஜ்ஞான மாஹு: மநீஷிண: ॥

தத் - த்வம் என்ற இரண்டு பதங்களின் ஒன்றிணைப்பை ஜ்ஞான - விஜ்ஞானமென்றும், ஆத்மா - அநாத்மா இவற்றின் பகுத்தறிவை ஞானமென்றும் ஆன்றோர்கூறுவர்.

(48)

अज्ञानं चान्यथा लोके विज्ञानं तन्मयं जगत् ।
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सर्वत्रैकं प्रपश्यति ॥

ஜ்ஞானம் சாந்யதா லோகே விஜ்ஞானம் தன்மயம் ஜகத் ।
அன்வய வ்யதிரேகாப்யாம் ஸர்வத்ரைகம் ப்ரபச்யதி ॥

மேற்சொன்னபடிக்கு இல்லாமல் உலகில் அஜ்ஞானம் தான் விஜ்ஞானமெனப்படுகிறது. அந்த அஜ்ஞானமயமான உலகம் அன்வயம் - வியதிரேகம் இவற்றால் எல்லாவற்றிலும் ஒன்றையே காண்கிறது.

(49)

यत्तत्तु वृत्तिजं ज्ञानं विज्ञानं ज्ञानमात्रकम् ।
अज्ञानध्वंसकं ज्ञानं विज्ञानं चोभयात्मकम् ॥

யத்தத்து வருத்திஜம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம்

ஜ்ஞானமாத்ரகம் ।

ஜ்ஞானத்வம்ஸகம் ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம்

சோபயாத்மகம் ॥

செயல்திறன் ஞானமென்றும், பொதுவான ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானமென்றும் கூறலாம். அல்லது அஜ்ஞானத்தை அகற்றுவது ஜ்ஞானமென்றும், பயமின்மை (மோக்ஷம்) விஜ்ஞானமென்றும் கூறுவதுண்டு.

(50)

ज्ञानविज्ञाननिष्ठोऽयं तत्सद्ब्रह्मणि चार्पणम् ।
भोक्ता सत्त्वगुणः शुद्धो भोगानां साधनं रजः ॥

ஜ்ஞான - விஜ்ஞான நிஷ்டோ஽யம் தத்ஸத்

ப்ரஹ்மணிசார்பணம் ।

போக்தா ஸத்வகுண: சுத்தோ ழோகாநாம் ஸாதநம் ரஜ: ॥

ஒருவன் ஞான - விஜ்ஞானத்தில் திளைத்து, தத்ஸத் ப்ரஹ்மத்தில் எல்லாவற்றையும் அர்பணம் செய்ய வேண்டும். சுத்த ஸத்வகுணமே அனுபவிப்பவன்; கர்ம-பலானுபவங்களுக்கு ரஜோகுணம் ஸாதனம்.

(51)

भोग्यं तमोगुणः प्राहुरात्मा चैषां प्रकाशकः ।
ब्रह्माध्ययनसंयुक्तो ब्रह्मचर्यारतः सदा ॥

போக்யம் தமோகுண: ப்ராஹு: ஆத்மா சைஷாம்

ப்ரகாசக:।

ப்ரஹ்மாத்யயன ஸம்யுக்தோ ப்ரஹ்மசர்யாரத: ஸதா ॥

தமோகுணம் அனுபவப்பொருள்; இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே விளக்கமடையச் செய்வது ஆத்மா. எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும், ப்ரஹ்மசர்யத்தை மேற்கொள்ளவும் வேண்டும்.

(52)

सर्वं ब्रह्मेति यो वेद ब्रह्मचारी स उच्यते ।

गृहस्थो गुणमध्यस्थः शरीरं गृहमुच्यते ॥

ஸர்வம்ப்ரஹ்மேதியோ வேத ப்ரஹ்மசாரீ ஸ உச்யதே ।
க்ருஹஸ்தோ குணமத்யஸ்த: சாரீரம் க்ருஹம் உச்யதே ॥

எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்றறிபவன் ப்ரஹ்ம சாரீ எனப்படுகிறான். குணங்களுக்கிடையே இருப்பவன் க்ருஹஸ்தன். சாரீமே க்ருஹம் எனப்படுகிறது.

(53)

गुणाः कुर्वन्ति कर्माणि नाहं कर्तेति बुद्धिमान् ।

किमुग्रैश्च तपोभिः स्यात् यस्य ज्ञानमयं तपः ॥

குணா: குர்வந்திகர்மாணிநாஹம் கர்தேதி புத்திமான் ।
கிமுக்ரைஸ் ச தபோபி: ஸ்யாத் யஸ்ய ஜ்ஞானமயம்தப:॥

குணங்களே கர்மாக்களை செய்கின்றன. அறிவாளி என்பான் நான் கர்மாக்களை செய்பவனில்லை என எண்ண வேண்டும். எவனுக்கு ஜ்ஞானமயமான தவம் இருக்கிறதோ அவன் உக்ரமான தவங்களை மேற்கொள்வது எதற்காக?

(54)

हर्षामर्षविनिर्मुक्तो वानप्रस्थः स उच्यते ।

स गृही यो गृहातीतः शरीरं गृहमुच्यते ॥

ஹர்ஷாமர்ஷ விநிர்முக்தோ வாநப்ரஸ்த: ஸ உச்யதே ।
ஸ க்ருஹீயோ க்ருஹாதீத: சரீரம் க்ருஹம் உச்யதே ॥

மகிழ்ச்சி, கோபம் இவற்றை விட்டுடாழித்தவன்
வாநப்ரஸ்தன் எனப்படுகிறான். எவன் க்ருஹத்தைக் கடக்
கிறானோ அவனேக்ருஹஸ்தன், ஏனெனில் சரீரம் தானேக்ருஹம்
எனப்படுகிறது.

(55)

सदाचारमिमं नित्यं योऽनुसंदधते बुधः ।
संसारसागराच्छिघं स मुक्तो नात्र संशयः ॥

ஸதாசாரமம் நித்யம் யோஸனு ஸந்தததே புத: ।
ஸம்ஸார ஸாகராத் சீக்ரம் ஸமுக்தோ நாத்ர ஸம்சய: ॥

இந்த ஸதாசாரத்தை தினந்தோறும் மனதில்
அனுஸந்தானம் செய்யும் அறிவாளி, ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடந்து
சீக்ரமே முக்தி பெறுவது உறுதி. அதில் சந்தேகமில்லை.

ஸதாசாரானுஸந்தானம் முற்றுப்பெறுகிறது

